

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558080368/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

igjen – men en klog Karl tier med hvad han ikke tør sige, og deri fortænkter jeg Jer ikke. Men har I da ikke hørt hvorlunde Jer Konge og denne Satans Grev Albert har forknyttet Hertugen i Pommerland? og veed I ikke heller, om Rygtet er sandt, at eders unge Konge midt i sin stormæssede Drabelighed har faaet Giftetanker i Hovedet igjen og vil beile til Prindsessen af Böhmerland, som han sagtens aldrig har seet?»

»Derom har jeg vel hørt en Fugl sjunge; men om der er Noget om, skal jeg lade være usagt.«

»Hm – mumlede Krigsknegten – det gaaer dog underligt til i Verden med disse store Herrers og Fyrsters Fricrie; de kan ikke, som Ea af os, see sig før, og smage paa Øllet, førend de maae drikke det, men maae kjøbe Katten i Sækken og lade det komme an paa et Træf. Nu, derfor gaaer det ogsaa som det hedder i Vsen:

Prindsessen Kongens Krone faaer:
Ei Spurv er Tranens Lige;
I Stegerset Smaaternen gaaer,
Hun styrer Land og Rige.«

»Det skal Ingen sige min – (Morbroder paa, havde Otto nær sagt i sin Ivrigheid) det skal Ingen sige Kong Valdemar paa – rettede han sig hastig – at han lader sig kapsune af Mand eller Qvinde. Men siig mig engang – vendte han pludselig Samtalen før at aflede Opmærksomheden – er det sandt at Jer kjække Grev Henrik har saa deilig en Hustru, men at han selv er saa sort som en Ravn og altid seer sig selv i det ene Øie og vender det Hvide ud af det andet, paa hvem han saa seer?»

»Det gjør han kun, naar han er bister – svarede Kriegeren mut – og tag dig iagt, unge Nasviis, at du ikke faaer ham saadan at see. Vel er han noget sort i Hud og Haar, det kan ikke hans bedste Ven nægte; men ingen Qvinde er saa hvid, at hun skulde være bange for at sværte sin Mund paa hans Krølskjæg. Du er en ret vakker Knøs, troer jeg; men skal her være Fred og godt Kammeratskab imellem os, skal du – bandle han – tale med Respekt om Grev Henrik. Han er en Herre, som det er Værd at løbe Fanden i Vold for, naar det kniber. Siger han til mig; hør, gamle Kunz, imorgen har jeg en Fangst før; der er den og den gamle Ræv, som længe har ligget og drillet mig i sin Hule,